

Arrest

nr. 258 957 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 december 2020 werd Albanië opnieuw in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen. Op het moment van de behandeling van de dossiers van verzoekers door het Commissariaat-generaal stond Albanië dus op de lijst van veilige landen en werden hun verzoeken om internationale bescherming met gegronde reden behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, §1- §3.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Voorafgaand wijst de Raad er, aangaande het feit dat de beslissing zeer kort na de overmaking van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd betekend, op dat artikel 57/5quater, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming. Voor wat betreft het volgens verzoekers laattijdig overmaken van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster en het administratief dossier stelt de Raad vast dat de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster aan verzoekende partijen gelijktijdig met de beslissingen werden overgemaakt op 24 december 2020. De Raad stipt hierbij aan dat het Commissariaat-generaal de dossiers van verzoekers op 30 november 2020 in ontvangst nam en op 24 december 2020 de bestreden beslissingen nam. Doordat de termijn van orde van 15 dagen door de commissaris-generaal werd overschreden, werd de beroepstermijn voor verzoekers verlengd van 10 naar 30 dagen. Verzoekers beschikten dus in casu reeds meer dan vier weken voor het einde van de beroepstermijn over de notities persoonlijk onderhoud van verzoekster. Voor wat betreft het administratief dossier, blijkt nergens uit het dossier en tonen verzoekende partij niet aan dat zij kopies van het administratief dossier zouden hebben opgevraagd, en evenmin dat zij dit laattijdig zouden hebben ontvangen.

3.3. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal zet uiteen dat verzoekers verklaren Albanië te hebben verlaten ten gevolge van de bedreigingen van de vader van verzoekster, die niet akkoord ging met de relatie van verzoekers en reeds een partner had gekozen voor zijn dochter.

De commissaris-generaal stelt echter op concreet gemotiveerde wijze vast dat een aantal elementen met betrekking tot de aangehaalde problemen in Albanië de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen. Zo stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat de uitgiftedatum van het paspoort van verzoekster op 21 oktober 2020 moeilijk te verenigen valt met verzoekers verklaringen dat zij op 25 oktober 2020 beslisten Albanië te verlaten. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster stelt haar paspoort op 21 oktober 2020 te zijn gaan halen, met name de dag nadat zij haar vader ontvlucht had en in angst bij verzoeker en familie verbleef. Dat zij in deze omstandigheden, zonder concrete plannen om naar het buitenland te vertrekken, er een prioriteit van zou maken haar paspoort te gaan halen, is niet aannemelijk. Daarenboven merkt de commissaris-generaal op pertinente wijze op dat verzoekers geen gelijklopende verklaringen afleggen over het paspoort van verzoekster, en dat verzoekster zelf niet intern coherent is over het feit of verzoeker haar al dan niet vergezelde bij het afhalen van het paspoort en of hij die dag al dan niet aan het werk was (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9-10; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Waar verzoekers aanhalen dat er geen tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoekers over wie de verklaringen van verzoekster bij de politie noteerde: zichzelf of de politieagent en zij bevestigen dat verzoekster bedoelde dat het haar verklaringen waren, die genoteerd werden, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag of de politieagent haar verklaringen goed had genoteerd antwoordde: "Ik heb de verklaringen genoteerd", en op de vraag of ze een kopie van haar verklaringen had gekregen: "Nee. Ik heb het zelf geschreven" (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 6) en dus wel degelijk stelde zelf haar verklaringen te hebben genoteerd. De Raad merkt daarenboven op dat verzoekers quasi geen informatie kunnen verschaffen over de oorsprong van de problemen, met name het feit dat verzoekster door haar vader reeds aan iemand anders beloofd was en wie deze persoon is. Zij weten enkel dat het de zoon van een vriend van de vader van verzoekster was, maar niet hoe deze persoon heet, hoe zijn vader heet, of zelfs in welk land hij woont (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12; notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10-11). Dit gebrek aan kennis van verzoekers over een cruciaal element van hun relaas wijst er, samen met de hiervoor besproken elementen, op dat de door hen aangehaalde problemen met de vader van verzoekster niet aannemelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slagen de vaststellingen in de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor.

3.4. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden verder dat wat er ook van zij, verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden (ten aanzien van verzoeker, maar deze motivatie werd volledig overgenomen ten aanzien van verzoekster): "U verklaarde weliswaar dat jullie naar aanleiding van de gebeurtenissen met de vader van S.(...) op 22 oktober 2020 naar de politie gingen, dat jullie er om een beschermingsbevel vroegen, maar dat u gewezen werd op het feit dat u geen familielid was van hem waardoor u geen klacht tegen hem kon indienen. Bovendien waren jullie niet tevreden over het werk van de politieagent die naar aanleiding van S.'s vraag om een beschermingsbevel haar verklaringen opnam. Hij maakte immers duidelijk dat hij haar vaders positie goed begreep en deed enkel formeel zijn werk. Toen u ook na de beschermingsmaatregel uitgesproken door de rechtbank en die maar voor drie weken gold hetgeen u absurd kort vond, met een pistool door S.'s vader werd bedreigd, begrepen jullie dat er geen veiligheid in Albanië voor jullie was waardoor u naliet om tegen haar vader klacht in te dienen. Aangezien er even daarvoor ten aanzien van u geen beschermingsmaatregel werd getroffen, meenden jullie immers dat het zinloos was om naar de politie

terug te keren (CGVS, p. 4; p. 6-11; CGVS partner, p. 5-8). Deze verklaringen over het volgens jullie gebrekkige overheidsoptreden naar aanleiding van jullie vraag om bescherming overtuigen evenwel niet. Uw initiële bewering dat u geen klacht tegen S.'s vader kon indienen enkel en alleen omdat u geen familie zou zijn, raakt immers kan noch wal. Hierop gewezen, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat u geen beschermingsbevel kon krijgen omdat u geen familie was en erkende u dat er niet werd gezegd dat u geen klacht mocht indienen (CGVS, p. 8; CGVS partner, p. 8). Dat er door de politie niet spontaan gewezen werd op uw mogelijkheden om klacht tegen S.'s vader in te dienen (CGVS, p. 9), komt, gelet op het feit dat uit jullie verklaringen wel degelijk blijkt dat de politie naar aanleiding van S.'s vraag om een beschermingsbevel haar werk heeft gedaan (cf. infra), vreemd over. Hoe dan ook volstaat het loutere feit dat één individuele politieagent u niet spontaan geïnformeerd zou hebben over uw mogelijkheden om tegen S.'s vader klacht in te dienen niet om te besluiten dat de Albanese autoriteiten naar aanleiding van jullie problemen niet bereid of in staat zouden zijn om op te treden. In dit verband blijkt uit jullie verklaringen immers dat, ondanks dat de politieagent duidelijk maakte dat hij S.'s vader begreep, hij zijn werk deed. Hij nam S.'s verklaring op en ook u werd ondervraagd. Hij noteerde hierbij alles wat jullie zeiden. Hij regelde een afspraak op de rechtbank voor 24 oktober 2020 en jullie vermoeden ook dat de politie hierna met S.'s vader heeft gesproken. Ook beloofde de agent om de wijkagenten van jullie respectievelijke wijk te contacteren. Naar aanleiding van S.'s vraag werd door de rechter een beschermingsmaatregel getroffen, die door haar vader werd gerespecteerd. De rechter trof deze maatregel enkel en alleen op basis van haar verklaringen. Uw partner oordeelde dan ook dat de rechtbank zijn werk had gedaan (CGVS, p. 4; p. 6-12; CGVS partner, p. 5-9). Uit de inhoud van de door jullie neergelegde beschermingsmaatregel blijkt dat dit een voorlopige maatregel betrof, dat S.'s vader zich niet in een perimeter van 200 meter rond S. mocht begeven en dat hij haar niet mocht contacteren. Een overtreding van de maatregel was strafbaar. Uit uw partners verklaringen kan opgemaakt worden dat hij zich aan de bepalingen van de beschermingsmaatregel hield (CGVS partner, p. 9). Bovendien blijkt dat die voorlopige maatregel op 11 november 2020 zou geëvalueerd worden tijdens een nieuwe zitting op de rechtbank. Dat de maatregel van de rechtbank slechts voor drie weken geldig zou zijn, zoals jullie beweerden, is bijgevolg niet in overeenstemming met de inhoud van het door jullie neergelegde stuk. Uw partner bevestigde in dit verband dat de zaken door de rechtbank op 11 november 2020 opnieuw bekeken zouden worden in functie van haar vaders gedrag (CGVS partner, p. 9). Bovendien blijkt uit niets dat, indien S.'s vader in de toekomst opnieuw problemen zou veroorzaken, jullie op dat moment geen nieuwe beschermingsmaatregel zouden kunnen aanvragen. Dat uw partner geen agent had gekregen die haar 24 uur op 24 bewaakte, zoals ze nog aangaf (CGVS partner, p. 10), betekent op zich niet dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat jullie 24 uur op 24 uur een agent voor jullie lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die jullie belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk onwil of onkunde blijken vanwege de Albanese politie en justitie om naar aanleiding van jullie problemen op te treden. Gelet hierop, is uw uitleg waarom u geen klacht indiende naar aanleiding van de bedreiging door uw partners vader, met name dat u gemerkt had dat er in Albanië geen veiligheid was, niet afdoende. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er bovendien precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien nog dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Betreffende jullie beweerde ontevredenheid over het volgens jullie onprofessionele functioneren van de politie na jullie aangifte blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal voorts dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende niet door jullie gezette (CGVS, p. 9; CGVS partner, p. 7-8) stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/ of een slecht

functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uw partner verwees evenwel nog heel algemeen naar vrouwen die ondanks een beschermingsmaatregel werden vermoord (CGVS partner, p. 9). Een verwijzing naar algemene informatie volstaat echter geenszins om aan te tonen dat er in Albanië geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Het is aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu."

Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen en argumenten betreffende de houding van de politieagent, dat verzoeker niet de kans kreeg om klacht neer te leggen, dat het maken van een onderscheid tussen een klacht en een vraag om een beschermingsmaatregel onterecht is en dat de politie hetgeen de verzoekers vertelden als een klacht hadden moeten noteren, dat de politie zelf geen bescherming bood maar verzoekster doorverwees naar de rechtbank, dat de bescherming op het niveau van de rechtbank theoretisch is en alleen verzoekster betrof, dat de beschermingsmaatregel slechts tijdelijk was, dat de vader van verzoekster de beschermingsmaatregel niet respecteerde omdat hij verzoeker bedreigde, en dat er naast het contactverbod geen enkele beschermingsmaatregel genomen werd, doch slagen er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissingen te ontcrachten of te weerleggen. Zij beperken zich immers wederom tot het herhalen van verklaringen en het geven van hun eigen visie, doch blijven in gebreke valabele argumenten aan te reiken die voormelde vaststellingen aangaande hun houding en handelen en de geboden bescherming in een ander daglicht plaatsen zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

Verzoekers geven dan ook een beperkte lezing van de motieven in de bestreden beslissingen en kunnen zich niet verschuilen achter hun afgelegde verklaringen, noch achter algemene stellingen dat de initiatieven en het optreden van de overheden onvoldoende zouden zijn. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en spuien in allerlei bewoordingen kritiek, doch zij maken geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Waar verzoekers stellen dat men er niet van mag uitgaan dat bedreigingen in Albanië een klachtmisdrijf zouden zijn, stelt de Raad vast dat zij evenmin staven dat bedreigingen in Albanië geen klachtmisdrijf vormen en dat dit eigenlijk ook niet van belang is, aangezien verzoeker de politie zelfs niet op de hoogte stelde van de bedreigingen door de vader van verzoekster op 25 oktober 2020, en de politie dus niet in de mogelijkheid heeft gesteld om op te treden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van een feit, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet adequaat en daadkrachtig optreden.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoekers poneren dat op de politie wel minstens een middelenverbintenis rust, doch blijkt voorgaande dat zij niet aantonen dat de politie niet alle beschikbare middelen heeft ingezet om hen bescherming te verzekeren. Waar verzoekers nog stellen dat zij reeds hulp dienden te krijgen van een overste omdat de agent in kwestie zijn werk niet goed deed, en dat er geen garantie is dat als zij "hogerop" zouden zijn gegaan, zij effectieve bescherming zouden hebben gekregen, merkt de Raad ten overvloede op dat de betrokken agent in het werk stelde dat verzoekster naar de rechtbank kon voor een beschermingsmaatregel, en dus zijn taken naar behoren uitvoerde, en dat verzoeker geen klacht heeft ingediend voor de bedreiging op 25 oktober 2020, en dus zelfs niet poogde om eerstelijns hulp van de politie te krijgen. Dat verzoekers bij een gebrek aan een bescherming door de politie, niet hogerop zouden kunnen gaan om dit aan te klagen, is dus een meer dan speculatieve stelling, daar verzoekers zelfs niet aantonen dat zij niet door de politie geholpen werden, laat staan dat zij geen mogelijkheden hadden om een slecht functioneren van de politie aan te kaarten.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat femicide een belangrijk probleem is in Albanië, en dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verwees naar vrouwen die ondanks een beschermingsmaatregel werden vermoord, merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat het aan verzoekster is om aan te tonen dat er in haar concrete en specifieke geval een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat. De door verzoekers toegevoegde persartikels betreffende het dodelijk geweld tegen vrouwen in Albanië en het feit dat beschermingsmaatregelen vaak niet voldoende worden afgedwongen, tonen niet aan dat in verzoekster haar geval geen effectieve bescherming mogelijk is, aangezien dit in concreto dient te worden aangetoond en verzoekers hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke blijven (cf. RvS 9 juli 2003; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekers trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen dit niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.5. Waar verzoekers tot slot betogen dat hun relaas wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, lichten zij niet in concreto toe, laat staan dat zij aannemelijk maken dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dan ook voor zo ver als nodig naar het hogerstaande waar genoegzaam wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers hun relaas niet of weinig geloofwaardig is en zij hoe dan ook niet aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoekers brengen de vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en

zij brengen geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 maart 2021, meldt de advocaat van verzoekende partijen dat zij teruggekeerd zijn naar Albanië.

4.2. *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;

- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de "bescherming" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "wegens deze vrees", niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

4.3. *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)"*

4.4. De Raad wijst erop dat "zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit" een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

4.5. De advocaat van verzoekende partijen meldt ter terechtzitting dat zij teruggekeerd zijn naar Albanië. Verzoekende partijen hebben derhalve geen belang (meer) bij hun vraag in hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen dan wel hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, noch bij hun vraag in hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS